

De Lloret a Bogotá: la inspiradora trajectòria de la cantautora Cristina La Mar

El cuc de la música no li va venir per una tradició familiar ni per una infantesa de conservatori. Va aparèixer de manera més intuïtiva. De petita li agradava cantar, però no va ser fins a l'adolescència que va començar a trobar-hi un lloc propi. Als quinze anys va dir a la professora de música de l'escola que li agradava cantar. La resposta va ser tan senzilla com decisiva: «Doncs canta». Aquella professora li va deixar la clau de l'aula perquè hi pogués anar durant els patis. Allà va començar a tocar el piano i aquell espai es va convertir en un refugi. Després va arribar Girona. Amb setze anys, Cristina va deixar Lloret per fer el batxillerat artístic a la ciutat. «Girona és una gran ciutat per a mi», explica. Aquí es va sentir acollida, va començar a estudiar música a La Moderna i va topar per primera vegada amb les notes, la tècnica i les bases d'un llenguatge que fins aleshores havia après d'una manera molt personal. «Jo componia cançons amb colors», recorda. Escribia, buscava atmosferes, trobava intuïcions, però encara no dominava l'ofici. Va començar, diu, «la casa per la teulada», i va haver d'aprendre a posar fonaments a una vocació que fins aleshores havia viscut sobretot des de l'emoció. Als divuit anys va marxar a Barcelona. Va passar pel Taller de Músics i va estudiar música, composició, producció i també una part vinculada al negoci musical. En aquell moment encara venia molt del jazz. Cantava en formacions, feia bolos i s'anava professionalitzant. Però a mesura que avançava, cada vegada tenia més clar que el que més l'estirava no era només cantar, sinó escriure. Escriure lletres, històries, poemes. Quan va acabar aquella etapa, una beca la va portar a Anglaterra per estudiar Songwriting a la Bath Spa University. Semblava un pas lògic, però després va arribar la pandèmia i, amb ella, un retorn a casa que també va ser una sacsejada. A Lloret, en ple parèntesi vital, va començar a dubtar de tot. Del lloc que podia tenir en la música i de si realment existia un espai per a una artista com ella. Va veure que el món musical sovint semblava exigir una imatge, una tendència o una manera concreta de ser. Va arribar a pensar que potser el seu somni no existia. Que podria treballar del que fos, cantar en algun bolo, però no dedicar-se a escriure les cançons que estimava. Llavors va començar a somiar Colòmbia. No és cap metàfora. Cristina La Mar explica que va començar a somiar literalment amb Colòmbia. No hi havia estat mai. Ni tan sols recorda haver vist gairebé imatges del país. Però durant una setmana es despertava amb la sensació d'haver-hi estat, de pertànyer d'alguna manera a aquell lloc desconegut. «Em projectava allà», diu. I va fer una cosa que avui encara li costa explicar del tot: va comprar un bitllet. No ho va avisar pràcticament a ningú fins al dia abans. Només a la seva mare. Volia anar-hi un mes, treure's aquell cuc, veure què passava. Hi va arribar amb roba d'estiu i es va trobar el fred de Bogotá. Abans havia passat uns dies en un entorn de selva, sense internet, i després va començar a entrar en contacte amb músics, compositors i artistes. La música era l'excusa, però de seguida va ser molt més que això. Durant setmanes va anar d'estudi en estudi, de casa en casa, envoltada de músics. No va fer gaire turisme. No li va caldre. Havia anat a Colòmbia sense saber ben bé què hi buscava i va trobar una manera de tornar a creure. Un dels moments que més recorda va ser un concert de Canalón de Timbiquí, una formació afrocolombiana del Pacífic. Marimbres, tambors, veus de diferents generacions i una energia que la va desbordar. «Semblava que per la pell els sortís l'esperit de la música», explica. Es va posar a plorar. No era només el so. Era la sensació de comunitat, d'arrel, de pertinença. Allà va reconnectar amb la música, però també amb una part d'ella mateixa. «Em vaig tornar a enamorar de la vida», resumeix. Va tornar a Lloret per motius familiars, però Colòmbia ja havia quedat oberta. Durant mesos no es va atrevir a dir que volia tornar-hi. Fins que un dia va ser la seva mare, una persona que ella descriu com molt racional, qui li va dir que havien d'anar a comprar un altre bitllet. Li feia mal que marxés, però també veia que aquell viatge li havia tornat una llum que feia temps que no tenia. Cristina va tornar a Colòmbia i el camí es va eixamplar. Allà va començar a escriure per altres artistes, va entrar en contacte amb gent de la indústria i va conèixer el productor Richard Blair, guanyador d'un Latin Grammy i vinculat a noms com Peter Gabriel, Brian Eno, Carlos Vives o Vicente García. En aquell moment Cristina La Mar tenia material més proper al pop llatí i

urbà, però guardava també uns poemes musicats al piano, molt íntims, molt seus. Els va enviar gairebé demanant perdó, convençuda que potser no interessarien. La resposta va ser el contrari. Blair li va dir que feia anys que no escoltava algú que l'emocionés d'aquella manera. Aquell gest va obrir la porta al seu primer disc com a Cristina La Mar, *El perderse y el quererse*, gravat en directe, amb la fragilitat i la veritat d'unes cançons que venien d'un lloc molt profund. El nom també va néixer a Colòmbia. Fins aleshores s'havia mogut artísticament com a Crissy Z, però no s'hi acabava de reconèixer. La gent d'allà, després de sentir-la parlar una vegada i una altra de casa, de Lloret, del mar i de la Costa Brava, la va començar a identificar com «la niña del mar». I ella va trobar el nom: Cristina La Mar. Amb aquesta forma femenina de dir el mar, més arrelada també al català i a la seva manera d'entendre el món. Ara presenta el seu segon treball, *Una flor en la luna*, un disc gravat a Colòmbia i produït per Richard Blair i Álvaro Valencia. Sis cançons enregistrades en bloc, en viu, amb tots els músics tocant alhora per capturar la màgia del directe. Si el primer disc tenia més presència del piano i una atmosfera més propera al jazz i a la balada, aquest nou treball l'acosta al quatre veneçolà, un instrument de corda que va descobrir a Llatinoamèrica i que li va regalar una manera més lluminosa, juganera i innocent d'explicar les seves històries. Cristina La Mar defineix el seu univers com un pont entre el Mediterrani i el folklore llatinoamericà. Pop folk llatí, cançó d'autor, soul entès com a música de l'ànima. Però més enllà de les etiquetes, el que hi ha són històries sobre «l'amor bonic»: l'amor romàntic, familiar, d'amistat, de llar, de lloc, de pertinença. *Una flor en la luna* parla d'això, de les coses que semblen impossibles i, tot i així, floreixen. Com una flor en un lloc on no hauria de poder néixer. Aquest 2026 ha començat a obrir mercat també a Catalunya i a Espanya. Després de presentar el disc a Bogotà, Cristina La Mar ha començat a sonar i a fer entrevistes aquí, ha actuat al festival Blaumarí de Barcelona i té prevista una cita al festival Barts, al Poble Espanyol, el 18 de juliol. Mentrestant, continua combinant el projecte propi amb concerts de jazz i boleros, una faceta que li permet sostenir econòmicament la seva carrera i seguir invertint en les seves cançons. Li agradaria trobar també espais a Girona. La ciutat on es va sentir acollida quan va sortir de Lloret i on va començar a posar nom i tècnica a aquell impuls que duia de dins. El seu camí, de moment, ha anat fent voltes: Lloret, Girona, Barcelona, Anglaterra, Bogotà, Panamà, altra vegada la Costa Brava. Però en totes aquestes anades i vingudes hi ha una mateixa línia: una noia mediterrània que va aprendre a escoltar-se, que un dia va somiar Colòmbia i que, buscant-hi una resposta, va acabar trobant una veu.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/06/26/lloret-bogota-inspiradora-trajectoria-cantautora-131802322.html>